

Las Ratitas

El bosc de les fades lluminoses

Estrella Polar

Las Ratitas

El bosc de les fades lluminoses

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *El bosque de las hadas luminosas*

© del text: Itarte, 2022

© de les il·lustracions: Isabel Lozano, 2022

Col·laboració en el color de les il·lustracions:

Ángela Curro i Mili Koey

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2022

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2022

ISBN: 978-84-1389-232-0

Dipòsit legal: B. 14.146-2022

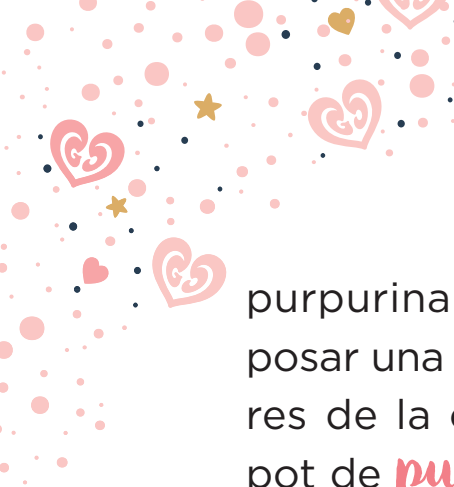
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Vaig mirar el dibuix que estava fent: que bonic que era! Havia dibuixat l'*Alma* i m'havia quedat força bé. Li havia posat la capa de Súper Alma de color rosa, i només em faltava enganxar-li

purpurina perquè brillés. Vaig posar una mica de cola a les vores de la capa i vaig agafar el pot de *purpurina rosa* per abocar-lo amb molt de compte.

I just aleshores em va caure a sobre una nina i vaig llençar un munt de purpurina sobre la taula.

—*Gisele!*—vaig protestar—. Es pot saber què fas?

La meva germana no em va respondre, però em va caure al cap un os de peluix. *Què estava passant?*

—Vols **PARAR**? —li vaig dir—. Estic intentant acabar el dibuix i gairebé m'he quedat sense purpurina!

La Gisele es va girar i em va mirar, asseguda davant l'armari, amb cara de no entendre què tenia a veure ella amb la purpurina.

— *I jo en tinc la culpa?*
—va preguntar.

—Doncs sí, perquè ho estàs llençant **TOT** sense mirar, una nina m'ha caigut a sobre i s'ha tombat el pot —li vaig explicar.

—Perdona —va dir ella—. És que no trobo les **motxilles especials**! Les he buscat per tot arreu i ja no sé on mirar... Han de ser aquí! —va afegir. I va continuar traient coses de l'armari.

—Per què vols la motxilla especial? —li vaig preguntar.

—Que no ho saps? Aquesta tarda ens en anem d'*excursió* al bosc! —em va respondre.

Vaja! Doncs no ho sabia... Estava molt concentrada en el dibuix... Però si anàvem d'excursió, necessitaríem les motxilles especials, així que la capa de *Súper Alma* podia esperar.

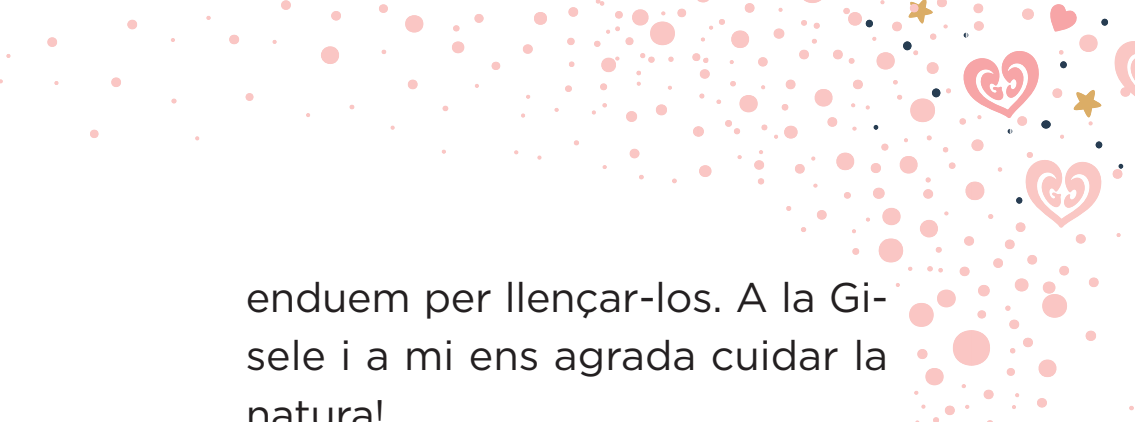
—**D'ACORD**, t'ajudo —li vaig dir, i vaig seure al seu costat davant de l'armari.

Les motxilles especials per anar d'excursió tenen una butxaca per a la *cantimplora*, una altra per a la *lupa* que fem servir per veure de prop flors o bestioletes, i moltes *capsetes* per guardar tresors (pedres boniques, llavors d'alguna flor que la mare vol plantar al jardí i coses així). Ah!, i *bossetes* per posar-hi els plàstics que trobem i que ens

enduem per llençar-los. A la Gisele i a mi ens agrada cuidar la natura!

—**SÓN AQUÍ!** —vaig exclamar,
i vaig apartar la caseta de nines.

—Que bé! —va dir la Gisele, i em
va abraçar.

Després de dinar, el pare, la mare, l'*Alma*, la Gisele i jo vam anar al bosc. Quan hi vam arribar, vam baixar de la **FURGO** i vam agafar el camí de sempre, mentre ho observàvem tot amb molta atenció. El bosc sempre està ple de *surprises!*

—*Ratitas*, un conill —va xiu-xiuejar la mare, i va agafar l'*Alma* perquè no l'espantés.

—Oh, i va amb les seves cries
—vaig dir en veu baixa.

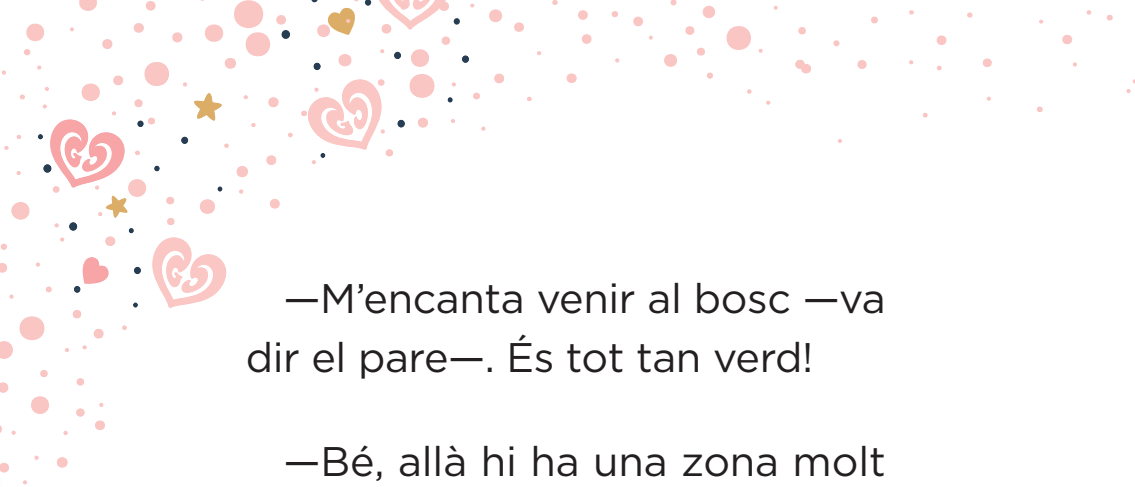
Tres conills petits i rodonets
corrien darrere el conill gran.

—*Són molt bufons...* —va comentar la Gisele—. Mireu quantes papallones!

Vam anar cap a uns **arbustos**
on un munt de papallones de co-
lors voletejaven entre les **FLORS**.
Les ales eren com arcs de Sant
Martí! Era una tarda preciosa, i
ens ho estàvem passant **genial**
mirant les copes dels arbres que
arribaven al cel, escoltant els
ocells, observant els esquirols,
que menjaven pinyons...

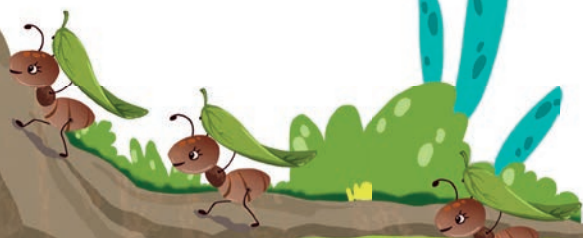

—M'encanta venir al bosc —va dir el pare—. És tot tan verd!

—Bé, allà hi ha una zona molt **seca** —va comentar la mare assenyalant a l'esquerra.

—Però quan **PLOGUI** tornarà a estar verda una altra vegada —va respondre la Gisele—. Què és aquella llum?

Sota un arbre brillava una llum **verd maragda**, i la Gisele i jo vam anar a veure què era.

Mig amagada entre l'herba hi havia una pedra rodona que brillava amb llum pròpia: una pedra lluminosa!

—*Que bonica!* —vaig dir, i em vaig ajupir a agafar-la. Vaig sentir *pessigolles* al palmell de la mà i una sensació de felicitat em va inundar. L'hi vaig donar a la Gisele.

—Tu també ho notes? —li vaig preguntar.

Ella va fer que sí amb el cap, amb els ulls molt oberts.

—És una pedra especial —va dir.

—Ens la quedarem, segur que ens portarà **SORT** —vaig dir jo. Vaig obrir la motxilla especial, vaig treure una capseta per a tresors i vaig ficar la pedra a dins.

